

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Cap_Zbynek-UFO-Nepritel_neznamy-1.pdb

PDB Name: Ufo: Nepřítel neznámý. 1. díl
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.2.2003
Modification Date: 21.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ufo: Nepřítel neznámý. 1. díl

Zbyněk Čáp

V jednotkách La Defence mohou sloužit pouze dobrovolníci. Neboť v případě zajetí nemohou očekávat nic jiného než krutou, nelidskou smrt v nejčistším smyslu toho slova.

Gen. Guy De La Roche

Prázdniny právě začaly a už se zdálo, jako by tu byly odjakživa. Také to znamenalo, že je léto a to klasické léto poslední doby. Horké jako pec. Kuchyně se změnila na předsál pekla, jenže co si s tím počít, jíst se musí. Paní Mašková si otřela z čela záplavu potu a s novým úsilím se vrhla na těsto. Ale náhle přestala a s lehce staženým obočím se zaposlouchala do ruchů okolí. Do bublání na plotně, šumění pokaženého rádia, čert aby ten krám vzal, a kvokání slepic na dvoře se vmísil nový zvuk. Brzy odhadla, co se asi děje. Její dcera Marta zase někam spadla a odřela se, nebo se pohádala s klukovskou partou. Jiný důvod to fňukání mít nemohlo. Zhodnotila rychlým pohledem, zda se krátká nepřítomnost nevymstí hladovým polednem a vyšla na verandu. Marta se skutečně vlekla po zahradě jako hromádka neštěstí a neustále popotahovala. "Mami! Martě mi zakázal dělat šamanku! A já přitom mám taky lebku i hnátu jako on!"

Cože? Jakou lebku proboha, podivila se v duchu paní Mašková a začala se diplomaticky vyptávat, o co vlastně jde. Vyšlo najevo, že děti někde našly hromádku kostí a rozhodly se, že ode dneška budou kmenem lidožroutů. Desetiletý synovec Maškových Martin se rychle zmocnil vedení s tím, že jeho nález kompletní lebky a hnáty ho automaticky korunuje do role kmenového šamana Mbeki Mbeki. A nebylo síly, která by ho nové moci zbavila, přestože novopečená divoška Ubeki Ubeki také našla vlastní odznaky šamanství.

"To bude v pořádku, uvidíš, že to Martina přestane bavit," uklidňovala ji paní Mašková a přemýšlela, jakou to asi kostru děti našly. Že by v lese zase řádili pytláci? Bude to srnka, nebo divočák? "A kdepak ji máš," ptala se. "Pro mě, za mě si s kostmi klidně hrejte, ale bude lepší je pořádně vyvařit, aby na nich nebyly nějaký bacily."

"Mám ji tady, za kůlnou," vysvětlovala uklidněná zastupující šamanka důležitě. "A je úplně bílá a čistá."

Její matka sice měla o přírodní čistotě kostí jisté pochyby, ale konec konců, venkovské dítě se potká s tolika věcmi, ze kterých by se hygienik zbláznil... "Tak se s ní pochlub," pousmála se.

"Hned!" vyhrkla malá a odběhla. Ona se zatím vrátila do kuchyně na krátkou preventivní návštěvu. Ujistila se, že žádná katastrofa nehrozí, proto se klidně otočila a vyšla malé naproti, aby jí udělala radost.

O minutu později už běžela k telefonní budce, ani se neohlížela po ztracených pantoflích. Lebka i kost byly skutečně čisté a bílé, ale od srnek i divočáků je dělilo několik milionů let samostatného vývoje.

× × ×

"To se vám teda děcka povedlo," vzdychl si tiše nadporučík policie Valenčík. Z případných stop nezbylo vůbec nic. Děti vše dokonale přebraly a pošlapaly. Větší část jedné kostry dokonce chyběla a ani psycholog nevypáčil z členů party informaci, kam ji ukryly.

Jisté bylo jen jedno. Kostry byly pravé, lidské a dvě. Ta kompletní patřila docela jistě dítěti kolem třinácti let. Druhá, ze které se našla pouze lebka s končetinami, byla pravděpodobně ženská. Podrobnosti měly být jasné až po definitivním ohledání na patologii, ale Valenčík měl již nyní nedobré tušení. Mrazilo ho z něj přímo v zádech, v tomto horkém odpoledni to bylo zvláště nepříjemné. V obci nedávno zemřel mladý muž. Událost smutná, ale ne až tak neobvyklá, upil se k smrti na křtinách kamarádova syna. Jenže původně na nich neměl vůbec být. Podle nejasných výpovědí svědků, kteří si dokázali přes opilost a následnou kocovinu něco vybavit, prý přišel čirou náhodou. Hledal hospodu, ale ta byla kvůli nemoci majitele ten den zavřená. A nebyl na Pohořanech sám, někde v lese dva kilometry od vsi na něj měli čekat společníci. Členové nějakého spolku recesistů, nebo tak. Muž a žena ve věku dvaadvacet let. A čtrnáctiletý chlapec vypadající na mň. Tyto podrobné údaje se policie dozvěděla o čtyři dny později, když byli ti samí označeni za pohřešované. Nyní měl Valenčík nepříjemné tušení, že dva z nich našel.

Dva, čistě matematicky vzato jenom jednoho a půl. Třetí scházela a byla otázka, jestli bude později označen za pachatele, nebo oběť.

× × ×

Na patologii se předtucha potvrdila. Pohřešovaní Zdenek Hrubeš a Kristýna Sýkorová byli skutečně nalezeni. A nikdo z toho neměl radost. Pátrání po třetím členovi spolku bylo marné, jakoby se po něm slehla zem. Měsíc. Pět týdnů. Čtyřicet dva dní. Čas letěl stále rychleji, aniž by to bylo znát jinak než v kalendáři. Čtyřicátý třetí den se vše změnilo.

Onoho dne se jednomu toho času šestnáctiletému klukovi jménem Radek podařilo ukecat svou blízkou kamarádku Martinu k romantickému výšlapu na Jedovou, sice nevysokou, ale v okolí Olomouce přesto dominantní horu. No, spíš vyšší kopec. Zaručený výhled z výšky šesti stovek a něco metrů a vůbec, ta samota, vůně roztopené smůly, možná taky vyhrátý mech a hluboká tráva, budoucnost mohla být docela hebká a vlahá.

Nebyla.

Ale kdo to moh k sakru tušit.

Jen co je autobus příměstské linky vyplivl na horním konci vsi a po čtvrt hodině chůze je pro změnu pohltilo pruhované přitní lesa, zahájil Radek opatrný útok. Nevypadalo to špatně. Martina asi taky čekala jenom na tohle a tak šli docela zvolna. Možná ani až na vrcholek nedojdou, letělo Radkovi hlavou a rozhlížel se po vhodném koutku. Tu se mu však Martina vypletla z náruče a začichala. "Ráďo, tady je někde zdechlina," řekla pak.

"Proč myslíš?" snažil se zlehčit situaci, přestože ten páchnoucí závan ucítil také. Příští vlna pohyblivého vzduchu přinesla novou dávku smradu a on prohlásil: "To není zdechlina. To spíš vypadá, jako by tu někde měli lesáci kadibudku." Pokusil se Martinu odtáhnout dál, ale už bylo pozdě.

"Radku," šeptala a třásl se jí hlas, "ale já to vidím! Je to člověk..." Jako fascinována hrozným objevem šla pomalu přímo k mrtvole a Radek se chtě nechtě musel připojit. Jejich objev vyhlížel skutečně děsivě. Ještě nedávno to byl mladý muž, o něco starší než oni, aspoň pokud mohl posoudit podle tváře. Ta jediná byla čistá, zbytek vypadal, jako by mladík strávil měsíc na dně žumpy. V tomhle se tedy Radek nemýlil. Ale rozhodně o bližší seznámení s mrtvolou nestál. "Pojď, vypadnem odtud! Necháme ho být, ať si ho najde kdo chce!" Byl bledší než ta mrtvola a měl co dělat, aby na ni něco nepřidal sám.

"Ale to přece nejde! Musíme to ohlásit," prohlásila Martina energicky a bez ptaní mu sáhla na opasek pro telefon. Poodešla jen pár kroků od nejhoršího a vymačkala celostátní číslo. Radek, s jistotou že krásný den je totálně v hajzlu, se podířil. Poslouchal Martinu, jak se baví s policajtema bůhví odkud a přemýšlel o tom, proč zrovna teď a tady. Takhle ji neznal. Vždycky snil o nějakém dobrodružství, kde on bude rytířem bez bázně a hany a ona zachraňovanou princeznou. A přitom teď prokazovala víc odvahy než on. Myslel si, že horší to už být nemůže.

Bylo.

Vzdálený hlas je vyzval k vyčkání na místě, že výjezdová skupina z Olomouce vyrazí co nevidět a ztichl. Uběhlo deset minut. A pak mrtvola zasténala a posadila se.

× × ×

Místo patologie se sice jelo jinam, ale pytel na mrtvoly stejně přišel vhod. Objevený Altmann smrděl tak hrozně, že by pouhé přirovnání bylo urážkou tchořů. Valenčík už viděl a cítil kde co, ale aby takhle zapáchal živý člověk, to ještě ne. Když, jednou možná. To šel jako doprovod sociální pracovnice, která měla třeba násilím odvézt jednu starou paní, o kterou se do té doby staral pomatený manžel. Ta také vypadala víceméně podobně. A nepřežila to. Proleženiny a vředy a otrava krve, která z nich vzešla... Že byl Altmann ještě naživu, to zavánělo zázrakem. A zázrakem hodným hlášení do Vatikánu bude, pokud přežije do zítřka, jak prohlásil otrěsený lékař na příjmu Fakultní nemocnice.

Jenže tenhle pacient přežil. Den, dva. Celou tu dobu ležel na zvláštním pokoji a většinu času mu zabíraly koupele. Stejně však stačila chvíle, aby si Valenčík přesedl blíž k oknu, když za ním pátého dne po nálezů přišel kvůli výsledku.

Altmann seděl na posteli a hleděl do prázdna. Byl a nebyl to on, rozhodně by se vyšetřovatel dost rozmýšlel, pokud by ho měl rozpoznávat podle fotografií. Pár vrásek ve tváři, to by nestálo za řeč, ale ty úplně bílé vlasy... Policista si až dosud myslel, že něco takového patří leda do pohádek. Chlapec musel mít hrozné zážitky. Ale co se dá dělat, on je tu kvůli výsledku a ne litování. Dobrý den, jste Vilém Altmann, narozen 5. 8. 1981 v Olomouci... Muž na posteli všechno odkýval. K hovoru se však neměl. Na dotaz, kde byl poslední měsíc a něco, jen pokrčil rameny. Můžete mi říct něco o úmrtí Zdenka Hrubeše a Kristýny Sýkorové?

Zdálo se to, nebo se při vyslovení jména dívky přehnal strnulou tváří nový výraz? Byl to mžikový jev. Zůstaly po něm jen dvě stopy slz, které se klikatě svezly dolů, na okamžik ulpěly na bradě, jakoby nevěděly kam dál, až nakonec zmizely v pokrývce přitíštěné na oči. Ale ani slovo. Valenčík chvíli čekal, než se pokusil o poslední argument: "Jistě víte, že se sám vystavujete nebezpečí soudního stíhání, pokud tajíte nějaké informace o zločinu."

První skutečná reakce. Altmann spustil kolena k posteli, pokrývku nechal padnout s nimi a zvolna k němu otočil tvář: "Co horšího než oni mi můžete udělat? Když budu zticha, tak mě možná zavřete do basy. Když něco řeknu, skončím v blázcinci. Tak vám radši neřeknu nic." Pak si lehl, přikryl se i v tom parném srpnovém dni až po uši a odvrátil se.

Tady se dnes nic nedovím, povzdychl si Valenčík. Sice by se mohl pokusit rozmluvit Altmanovi jeho utkvělou představu, že by ho svědectví dostalo do ústavu, ale to může počkat na vhodnější podmínky. Tak odešel, rozhodnut, že si Altmanna podá po propuštění z nemocnice. Ještě dlouho mu však před očima svítila ta bílými vlasy lemovaná tvář, která vyhlížela, jakoby prošla peklem a nebylo by už na celém světě nic, co by ji mohlo překvapit.

Ale bylo. Jenže to Valenčík ovlivnit nemohl, protože ještě ten večer uklouzl na obrubníku svaženém průtří mračen, vymknul si kotník, k tomu si zlomil pravou ruku v zápěstí a na měsíc se ocitnul mimo dění. Že Altmann ihned po propuštění z nemocnice ukradl auto, vyboural se a zabil dvě děti a jejich učitelku, to měl jen z doslechu.

× × ×

Ona první a tajemnější část Altmannova případu se mu připomněla sotva pár dní poté, co se opět vrátil do služby. Další zmizení. Tentokrát ne na Pohořanech, díky Bohu alespoň za to, ale o něco blíž. Na jihozápadním kraji města, nad místní částí Nemilany, v lesíku který lemuje napůl zavezenou jámu na cihlářskou hlínu.

V sobotu večer se tam vypravila stanovat tříčlenná parta. Kluci od čtrnácti do šestnácti. Měli se vrátit v neděli ráno, ale nevrátili se. Když je znepokojení rodiče vyrazili hledat, našli jen opuštěné tábořiště. Papíry od jídla, napůl vypitá dvoulitrová láhev od coly, pod drnem schované láhve s něčím ostřejším a nachystané spací pytle, ve kterých večer nikdo neležel. Vylekáni nedávnými zprávami o řádění pohořanské bestie neváhali a zavolali na policii.

Policie měla tenhle dosud nevyřešený případ také dobře na paměti a tak na místo nevyrazila hlídka z okrsku ale rovnou kriminalisté posílení pátracím psem. Ze začátku to nevypadalo tak zle. Vlčák si to bez dlouhého váhání namířil přes zorané pole přímo do blízkého Nedvězí. V hnědé ornici se stopy tří párů nohou dobře zachovaly a členové policejního týmu se s úlevou začali sázet, jestli jim parta vyjde naproti dřív, než oni přejdou pole. Vždyť v sobotu večer byla ve vedlejší vsi metalová zábava. Pro kluky ve věku pohřešovaných lákadlo jak hrom.

Jenže pak se pes zastavil. Psův a zbytek skupiny také. Stopa končila uprostřed pole. Jediné, co dokazovalo, že až sem někdo nedávno došel, byla bílá bota Nike, zapíchnutá špičkou do hlíny. Strážmistr Jašek se pro ni sehnul. Zabral a málem upadl, protože bota držela v zemi jako přilepená a on na něco takového nebyl připravený. Zatáhl zas, tentokrát pořádně, v zemi něco tiše křuplo a bota byla na světě. Ne sama.

Ze špičky visela téměř úplná kostra lidské dlaně. Jednotlivé kůstky byly pečlivě slepeny dohromady a v hlubinách ornice mizel zbytek.

"Ale do hajzlu," zaklel Jašek a Valenčík se jen obrátil na východ. 660 metrů vysoká hůrka Jedová mu ze závoje oparu pohled lhostejně vrátila.

Navečer už byly pozůstatky pohřešovaných v márnici a v protokolech ležel doklad o skutečném hororu. Valenčík měl co dělat, aby se mu neustále nevracela vzpomínka na jeden docela milý, filmový, jmenoval se Noční můra v Jilmové ulici. V jedné scéně tam jeho filmoví kolegové vyšetřovali následky řádění šíleného vraha ze záhrobí a kdosi se sháněl po lékaři. Dostal suchou odpověď, že zvrací vedle. On zažil něco velmi podobného. Při vyprošťování těl kopali kriminalisté podél vzhůru natažených kostí paže. Pak se z hlíny začala nořit lebka, žebra s druhou téměř volně svěšenou rukou, pánev s nedotčenou svalovinou, zbytkem vnitřních orgánů a penisem, opět úplně holé stehenní kosti a nakonec chuťovka největší: Zbylí dva pohřešovaní, naaranžováni do pozice psů, hladově očekávajících něco shora. Tohle přece nemohl udělat normální člověk. Už jenom kvůli času, který by si to všechno vyžádalo. A vůbec, tohle nebyla pustina jako tam nahoře za řekou, dvěsta metrů odtud začínala zahrádkářská kolonie, kde někdo určitě... Určitě nebyl. Bez ohledu na krásné slunečné počasí byl podzim a kdo by zdržoval na sklizeném pozemku hluboko do noci.

Tohle byl takřka dokonalý zločin. Vědělo se, kdy a kde a že vůbec se stal. Ale po zločincích nezůstaly kromě obětí žádné stopy. Svědci nějak chyběli, až na jednoho nepřímého, tomu však nikdo nevěřil. Tím svědkem byl Vilem Altmann. Jenže ho právě soudili za trojnásobné zabití a státní zástupce dělal co mohl, aby dokázal, že to byla přímo vražda. Povídačkami o tom, že byl unesen mimozemšťany si příliš nepomohl.

Valenčík se po měsíci marné práce smířil s tím, že tohle je případ pro Máldra se Skaliovou a s výpovědí v podobném duchu nakonec obstál i proti inspekci ministerstva vnitra, kterou na něj poslali nespokojení příbuzní obětí. Nebylo to jen nezvyklou emotivností, s jakou to podal, ta by mu proti rozjeté státní mašinerii moc nepomohla. Zde zapracovaly stovky dokladů o provedených šetřeních, znalecké posudky, analýzy a tony dalších popsaných papírů, které prokazovaly, že není v lidských silách najít pachatele.

× × ×

Ale tak snadno se obou případů nezbavil. Nebýt toho, že v následujících měsících úspěšně vyřešil všechno, k čemu přišel, tak by asi s prací u policie sekl. Takhle si aspoň mohl říct, že odčिňuje své selhání. Jenže v dubnu příštího roku na něj všechno zase spadlo. Uprostřed noci ho probudil telefonát. Chvilí rozespale a napůl automaticky přitakával, ale když došlo na skutečně podstatné údaje, zježily se mu vlasy. Na těch zatracených Pohořanech se našel ženský trup. Bez hlavy, rukou a nohou. Jinak nic. Ne, jezdit nemusí. Žádní svědci kromě objevitele, který z toho byl úplně na prášky. Taky se nejdřív pořádně opil, jen proto svůj nález oznámil tak pozdě. Lokace? Tam, kde se loni našly ty kostry. Teď je tělo na patologii, pitva začne ráno.

No nazdar.

Jo, přesně tak. Dobrou noc.

Houby dobrou... Copak se dá po takové zprávě spát? Valenčík se beze snů převaloval na posteli až téměř do rána. Když se pak ze zálohy připlížil skutečný spánek, byl vskutku důkladný. Probudil ho až vytrvalý jek mobilního telefonu. Vymrštil se, sáhl po něm, div že ho nesrazil na zem, pak začal pořádně vnímat, zjistil, že už je nejmíň půl desáté, no potěš, zase kázeňský přestupek a ohlásil se. Nebylo to tak hrozné, volal jen strážmistr Jašek a rozrušením téměř nemohl mluvit. "Viš, koho to včera našli?"

"Nech mě hádat. Sýkorovou, že? Víme už něco víc?"

"Nic moc. Doktor posílal jen obecnou zprávu, potvrdil identifikaci, ale hlavně chce mluvit přímo s tebou."

"Jo... Já se tam nějak dohrabu," řekl ztěžka Valenčík.

Jašek to dobře slyšel: "Jseš v pořádku?" dělal si starosti.

"Ále..." mávl obrazně rukou a dodal, "za půl hodiny jsem tam, kdyby mě někdo sháněl. Tak zatím." Zaslechl krátký ozvuk Jaškova loučení, ale to rychle zaniklo pod novým jekem ze sluchátka. Zase ta porucha. Zasahovala, náhodně a nepředvídatelně úplně všechno. Telekomunikační společnosti prohlašovaly, že s tím nemají nic společného. Pro statisíce lidí, kteří ztráceli peníze při přerušených hovorech, nebo nervy při ztrátě posledních minut oblíbených seriálů, to znělo jako pustý alibismus. Valenčík telefon úplně vypnul. Povzdychl si. Tak měl pravdu. Jeho předtucha se vyplnila, našťásti z toho lepšího konce, nikdo se nepokusil zopakovat loňský zločin s novou obětí v obráceném pořadí. Ale proč ho patolog zve k pitvě? Copak musí vidět každý kus zetlelého lidského masa osobně?

Umyl se, snídani si z důvodu návštěvy v pitevně odpustil, sešel před dům, nasedl do auta a odjel

Možná by udělal lépe, pokud by se důkladně nasnídal.

Aspoň by měl na pitevně co zvracet a nemusel se dávat naprázdno...

× × ×

Patolog ho přivedl k přikrytému tělu a Valenčík se v duchu obrnil proti všemu, co asi mohl vidět. Ale co nakonec spatřil, ho totálně zaskočilo. Tělo sice sice mělo běžnou voskovou barvu mrtvol, ale ani po těch téměř deseti měsících neneslo stopy rozkladu, rány po odstraněných končetinách byly dosud čerstvé a zdálo se, že ještě nedávno krvácely. A bylo tam ještě pár divných věcí... Lékař spolu s ním několik minut zachmuřeně mlčel a pak zvolna řekl: "Je tady ještě jedna věc. Určitě jste si všiml, že? Původně jsem si myslel, že ji někdo prostě měl v mrazáku a čas od času si užíval, ale je to podivnější... Do protokolu bych to nedal, tak si to také nechte pro sebe. Včera, nejpозději předevečím, porodila..."

Ten výkřik nebyl ani moc hlasitý a přesto se zdálo, že zaplnil celou místnost tisícem ozvěn. "COŽE?!?"

"Vsadím na to všechno. Tohle tělo, zhruba deset měsíců po tom, co ztratilo ruce, nohy a hlavu, porodilo dítě..."

"Co... Pard...uuh!" Valenčík se vrhl k nejbližšímu umyvadlu. Něco takového, to snad nemůže být pravda, klel v duchu, zatímco se svíjel nad výlevkou. Copak ho něco takového mohlo zaskočit? Zažil už přece všechno možné. Viděl mrtvoly utopené i spálené, zapomenuté či schované po mnoho měsíců, rozdrčené při silničních či železničních nehodách, občas se mu vracela vzpomínka na tu starou paní... Ale...

"Sám jsem tomu nemohl věřit," slyšel za zády vykládat doktora, "ale je to nepopíratelné. I kdybych přehlédl jiné změny, tak zbytky placenty v děloze ignorovat nemůžu."

"Ale ona přece byla mrtvá, tak jak by mohla..." protestoval chabě Valenčík, zatímco mu kdesi v mozku klíčila zatím potlačovaná představa. Patolog využil toho, že se policistův žaludek mezitím uklidnil a odvedl ho zpět. "Nejsem si jistý, ale podívejte se sem," ukázal na pahýl krku. Vypadalo to, jakoby byl ještě nedávno napojen na soustavu hadiček. Mnohem čerstvější ranky ukazovaly na nedávno vytržená spojení. Do žil, do tepen, do průdušnice i jícnu. Mícha čouhala z posledního krčního obratle ven, doslova rozpletená do tisíce vláček.

"Byla ve stavu klinické smrti a udržovaná na přístrojích?"

"Nejen to. Víte, pokud zemře mozek, nebo pokud je jako v jejím případě úplně odstraněn, nepracuje vůbec nic. Zejména trávení ne. Proto se těla, z nějakých důvodů udržovaná v chodu, musí živit infúzemi. Ale ona? Její orgány pracovaly až do poslední chvíle."

"Ale proč? Kdo by to dělal?"

"To se ptáte vy mne?" pousmál se smutně lékař. "Ale jestli ho najdete, zkuste se ho zeptat, jak to vlastně dokázal. Vždyť to je zázrak neurochirurgie." Snad to měl být žert. Ale bez nejmenších stop veselosti.

"Tady moc nesvedu. Mám mrtvolu. Mám vaše neoficiální prohlášení, že si s ní zahrával lékařský génius. Ale nemám svědky. Nemám důvody, proč by to dělal. A předpokládám, že vy neznáte také nikoho, kdo by toho byl schopný... Ledaže..." Představy konečně prorazily přes vrstvu logiky na povrch.

"Ledaže?"

"Altmann."

"Kdo je to?"

"Svědék."

× × ×

Altmann je velmi problémový vězeň. Altmann je velmi pohodový vězeň. Altmann je v pohodě, dokud se mu kdokoli nepokusí sebrat jeho přehrávač s jedinou kazetou. Altmann je magor, jakému není rovno. Kolik lidí, tolik názorů. A teď Valenčík seděl v návštěvní místnosti olomoucké věznice a na toho blázna čekal. Konečně. Zarachotily dveře a dozorce Altmanna přivedl. Na policistův pokyn se vzdálil, zatímco si vězeň bez ptání sedl.

Valenčík si ho prohlédl. Pokud to vůbec ještě bylo možné, ten mladík zestárnul o dalších tisíc let. Hleděl do prázdna, špunty sluchátek nacpané do uší a přehrávač měl puštěný tak hlasitě, že se to neslo celou místností. Kristýnka by měla dnes... Jinak nic. Jen bezhlasný pohyb rtů v rytmu slov.

Policista nějakou dobu hledal skulinku, kterou by věžňovu apatii prorazil. Našel ji ve chvíli, kdy přehrávač zahrál slova Ty si jediná, z nás, tak blízko při oblakoch... Altmann se k němu při opakování verše připojil a Valenčíka osvítil nápad. Řekl krátce: "Už není."

Vteřinu nic a pak hudba zmlkla. Zato se rozhovořil vězeň. "Co jste říkal?"

"Říkal jsem, že Kristýna Sýkorová je zpět, ať už byla kdekoli. A od vás bych se chtěl dozvědět, kde byla."

"Nevím nic. Co jsem věděl, to mi na psychině vymyli z hlavy. Já se tam nechci vrátit."

Valenčík si v duchu říkal, že ho zřejmě vůbec neměli pouštět, ale nahlas řekl: "Neřekl bych, že nic nevíte. A já jsem pro tentokrát více než ochotný věřit neuvěřitelnému."

"A co se změní. Ona je mrtvá. Vydýchla mi v náručí a odvtedy si nalhávám..." přešel Altmann plynule do zpěvu.

"Co bylo pak," přerušil ho Valenčík.

Balada podruhé zmlkla, aniž by se vězeň rozzuřil. Zato se ponořil do hlubokého mlčení. Minutu, dvě, netrpělivému policistovi to připadalo jako sto let. Pak zvolna, jakoby s velikou námahou, řekl: "Vážně to chcete vědět?"

"Ano. Od začátku."

"Začátek... Začátek... Začátek..." zopakoval několikrát stále tiššeji Altmann. Už se zdálo, že ho vzpomínky strhnou k záchvatu pláče, ale udržel se. "Měla to být jen taková sranda. Pár metrů pošlapanýho žita, nebo co to bylo. Měli sme sraz u Kristýny. Ale už když sem k ní šel, tak začaly maléry. Otravovala mě nějaká stará baba, nelíbilo se jí, že mám na rukávu vyšitěj nápis K.U.R.V.A. Je to zkratka, vymyslela ji Krista ještě někdy na gymplu. Klub Univerzální Recese Viléma Altmanna. Nějak se to ujal. Zakecal sem to, možná sem byl aj trošku sprostěj. Pak sem přišel ke Kristýně domů. Ještě ani nebyla oblečená a říkala mně, že máme spoustu času, protože prej Vašek s Lenkou přijdou z nějakýho důvodu pozdějc. Pomalu se začala oblíkat na cestu a přitom poslouchala rádio. No a oni začali hrát Kristýnka iba spí. Kristě se ta písnička z nějakýho důvodu strašně líbila, jestli kvůli tomu jménu... Pustila věž skoro naplno. A v té chvíli zase začala ta porucha. Při té hlasitosti to bylo hrozné, nevím, jak to popsat. Slyšel jste to taky někdy pořádně osolené? Zní to, jakoby se na stádo velkejch zvířat vylila láva. A ony ještě žily a naráz řvaly bolestí. Pak přišel Vašek a přived místo Lenky svýho bratrance, že Lenka chytila chřipku.

Tak sme šli na nádraží, sedli do vlaku... Někáký chlapík z vedlejšího sedadla si ještě na poslední chvíli skočil na perón koupit pivo, nechal na sedadle svý tašky přikrytý Bleskem. Měli právě titulek, něco jako 'Záhada kruhů odhalena, známý ufolog Blabla tvrdí: Jsou to oni!' Řek sem, "hele, konkurence." Děsná prdel, že? Dojeli sme do Hrubý Vody a zadem vylezli na Pohořany. Vašek prohlásil, že by v tom hicu bodlo pivo. Tak sem ho ze srandy pro to pivo poslal a on vážně šel. Už sme ho neviděli. Mohlo bejt okolo půlnoci, když sme začali. Znáte to, ne? Div ne po špičkách do středu pole, pár provazů, kus prkna a druhěj den se můžem smát."

Valenčíkův bratr byl soukromý zemědělec a tak to policista za moc velký žert nepovažoval. Ale mlčel a mladík mluvil dál: "Dělali sme zrovna druhý kolo. A v tý chvíli se tak nějak divně zablyšklo a malej Zdenek, kterej dělal osu otáčení zařval a sesypal se. Krista k němu skočila, že mu pomůž, jenže odněkud přiletělo něco jak zelená kulička a trefilo ji to. Přimo do hlavy. Padla na něj a já se za nima vrh taky. Chyt sem ji do náruče, ale... Už byla mrtvá. Držel sem ji jak magor. Ne magor. Jak nákej úchylák! Držel sem ji za hlavu a líbal kus opečenýho masa! Pak nad náma něco tak divně zahučelo. Když to ztichlo, otevřela se snad tři kroky ode mě v čirý tmě díra plná černýho světla. Jak na diskotéce. A z tý díry vyběhli takový malí šmejdi. Malí, ale silní jak sviňa. Chytli mě, Kristu aj Zdenka a odtáhli nás dovnitř.

Hodili mě do díry, kde nebylo ani to světlo. Co mezitím dělali se Zdenkem, to sem nevěděl, až pozdějc, od vás. Ale Kristýna... Odřezali z ní všechno zbytečný. Ruce. Nohy. Hlavu. Do zbytku napíchali nějaký sondy a to mrtvý tělo žilo. Normálně dejchalo, těma sondama dostávalo výživu a vodu... Jenom o záchod se tomu nestarali. Na co, když sem tam

byl já. Moje mrtvá holka visela metr nade mnou a srala na mě. A ti hajzlíci si čas od času přišli a nutili mě, abych... abych..."

"...a ona předevedřem porodila," vydechl šokovaný Valenčík, aniž by skutečně chtěl. Ale vězni to stačilo. Vyskočil a začal hystericky řvát: "Tak já mám dokonce děcko! Nosila ho mrtvá holka a za kmotra mu šli ufouni! No fajn, sem king, to se jen tak někomu nepodaří..."

Stražný chtěl vtrhnout dovnitř, ale policista mu naznačil, že to není třeba. Skutečně. Altmann se uklidnil zrovna tak rychle, jako vybuchl. Sesunul se podél stolu zpátky na židli, hlavu nechal padnout na nedokonalý polštář překřížených předloktí a zdálo se, že už neřekne ani slovo. Valenčík však byl nyní trpělivější.

Skutečně se dočkal. Vězeň zdvihl slzami smáčenou tvář a s přemáháním pokračoval: "Nakonec za mnou přišli. Ti hajzli uměj mluvit jakou řečí chtěj. Jejich velitel řek, že ať si tu svobodu pěkně užiju, že stejně nebude dlouhá. Pak mi píchli nějakej bordel a probudil sem se až v tom lese..." Zmlkl. Nějakou chvíli se zdálo, že už skutečně navždy, ale přesto promluvil ještě jednou. Se stínem naděje ve hlase řekl: "Pane nadporučíku... Dostaňte mě odtud. Ti šmejdi toho nenechaj, velitel se chlubil, že hra bude pokračovat. Chci být u toho, až se jim někdo nakope ty kamený ksichty..."

Znělo to nekonečně upřímně. A Valenčík sám si byl téměř jistý, že za těmi strašnými vraždami nemohli být lidé. Tím hůř se cítil, když mu musel říct, "víte sám, že to nejde. Nejste tady za okolnosti smrti svých přátel, ale za zabití jiných lidí." Zdvihl se, posbíral věci a téměř stihl vyjít ze dveří, když zaslechl Altmannův poslední pokus: "Pane... Prosím... Oni mě ovládali!"

"Lituji. Sbohem..."

Připadal si, jakoby utíkal.

× × ×

Seděl zase v kanceláři. Už pár hodin... Celou dobu myslel jenom na to, jestli je Altmann takový lhář, nebo jestli má i v tomto pravdu. Znal jeho spis poměrně dobře, včetně výpovědi klíčového svědka, samotného majitele vozidla. Jenže tu znal i vězeň a mohl své nereálné alibi budovat na ní. Ale i kdyby měl pravdu a byl jenom nástrojem cizí vůle... Tomu přeci žádný soudce neuvěří. Nikdo si nevezme na svědomí, že by se z obnoveného případu stal precedens, kterým by se oháněl kdejaký vrah.